

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/62/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816204586
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7816204586.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu: E.. N. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., U. X, zast. JUDr. Anna Drugdová, advokátka so sídlom v Humennom, Námestie slobody 25 proti žalovanej: E. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, zast. JUDr. Ladislav Csákó, advokát so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova 4, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 4C/99/2016-123 z 26.10.2017

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené a vo výroku o trovách konania.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zastavil konanie o zaplatenie 0,74 eur, zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 1.786,38 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Rozhodol tak o nároku na náhradu škody vo výške 1.787,12 eur.

3. Vychádzal zo zistenia, že uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 8Cop/417/2014-356 z 21.10.2014 bolo zmenené uznesenia Okresného súdu Rožňava č.k. 7P/18/2014-294 z 20.8.2014 a predbežne bol upravený styk maloletej dcéry sporu s otcom (žalobcom), každý týždeň v nedeľu od 9,00 hod. do 13,00 hod. s tým, že otec si prevezme maloletú v mieste bydliska matky a na tom istom mieste ju matke po skončení styku odovzdá. Na základe tohto rozhodnutia sa žalobca dostavil na styk s maloletou E. do Obce B. (bydlisko matky maloletej) a to v dňoch 30.11.2014, 07.12.2014, 14.12.2014, 28.12.2014, 04.01.2015, 18.01.2015, 25.01.2015, 01.02.2015, 15.02.2015, 22.02.2015, 01.03.2015, 08.03.2015, 15.03.2015, 04.10.2015, 01.11.2015, 13.12.2015, 10.01.2016, 17.01.2016 a 24.01.2016, pričom počas týchto dní mu styk s mal. E. zo strany žalovanej nebol umožnený a žalovaná ako matka mal. E. žalobcovi žiadnym spôsobom neoznámila, že sa styk s mal. E. v obci B. uskutočniť nemôže. Vzhľadom na postoj žalovanej žalobca sa domáhal súdneho výkonu rozhodnutia o úprave styku, ktoré prebiehalo na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 5Em/1/2014. V období od 15.3.2015 do 4.10.2015 jeho stretnutia s maloletou E. prebiehali na pôde Úradu práce v zmysle pokynu vydaného sudkyňou na pojednávaní vo veci úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas do rozvodu vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 7P/18/2014. Po tomto období sa styk maloletej E. so žalobcom nerealizoval na pôde Úradu práce v Rožňave. Následne rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 8CoP/389/2015-172 z 29.4.2016 bol upravený styk žalobcu s maloletou E. tak, že bol oprávnený sa s ňou stretávať každý piatok v roku od 16,00 hod. do 18,00 hod. a každú párnú sobotu v roku od 16,00

hod. do 18,00 hod. v obvode obce, v ktorej matka s dieťaťom býva, pričom matke bola uložená povinnosť maloletú na styk s otcom riadne pripraviť a odovzdať mu ju v určenom čase v mieste jej bydliska, otec bol oprávnený v určenom čase prevziať maloletú v mieste bydliska matky a povinný ju po ukončení styku v určenom styku vrátiť matke v mieste jej bydliska. Na základe tejto úpravy sa dostavil žalobca na styk s maloletou E. v dňoch 29.5.2016, 3.6.2016, 10.6.2016 a 17.6.2016, kedy mu zo strany žalovanej opätovne nebol umožnený styk s maloletou, nemal možnosť sa s maloletou stretnúť napriek tomu, že ho videli všetci susedia, keď volal, zvonil, trúbil pred rodinným domom žalovanej, ktorá nevyšla ani len na dvor, pričom mu žiadnym spôsobom neoznámila, že styk s maloletou E. sa nemôže konať z relevantných dôvodov. Spiatočná cesta z bydliska žalobcu do bydliska žalovanej predstavuje 305 km, ktoré žalobca precestoval z J. do Obce B. a späť vo vyššie uvedených prípadoch, cestu absolvoval osobným motorovým vozidlom zn. Fiat Punto, ktoré bolo evidované na spoločnosť EMPATIA - MO, s.r.o., ktorej konateľkou a spoločníčkou je matka žalobcu.

4. Zo správy od všeobecného lekára pre deti a dorast MUDr. S. E. zo dňa 11.04.2017 súd zistil, že dieťa bolo v dňoch 13.02. 2014, 26.01. 2015, 02.03.2015 a 11.07.2016 ošetrované v ambulancii z dôvodu zdravotných problémov, ktoré by mohli a nemuseli súvisieť z návštevou otca dieťaťa. Dieťa bolo opakovane vyšetrené aj v ďalších dňoch, ale tam sa to nedávalo do súvislosti s návštevou otca, prevažne išlo o respiračné infekcie. Dňa 13.02.2014 : podľa udania matky je dieťa nekludné a zle spáva po návšteve otca, ktorý s dieťaťom nežije v spoločnej domácnosti. Dňa 26.01.2015 : matka udáva, že 24.01. 2015 /sobota/ malo dieťa bolesti brucha, zvýšené teploty, 25.01.2015 /nedeľa/ aj 1x zvracalo, malo jedno hnačkovitú stolicu a odmietalo kontakt s otcom. Dňa 02.03.2015 : dieťa má od predošlého dňa teploty do 38,2 st.C, má nutkanie na zvracanie, nezvracia, stolicu má normálnu, nekašle, nesoplí. Matka udáva, že bol otec dieťaťu u nich na návšteve. Dňa 11.07.2016 : podľa udania matky dostalo dieťa 09.07.2016 / sobota/ afektívny záchvat pri kontakte s otcom, plakalo, zvracalo, malo bolesti brucha. Súčasne má klinické známky ľahkého akútneho respiračného infektu. Záver : Z vyššie uvedeného vyplýva, že v týchto prípadoch išlo o anamneticky udávané obtiaže, fyzikálne vyšetrenie dieťaťa v uvedených dňoch bolo negatívne /len 11.07.2016 bol prítomný aj banálny respiračný infekť/, nevysvetľovalo udávané obtiaže. Vyššie uvedené klinické príznaky dieťaťa by sa nie celkom jednoznačne dali zdôvodniť ako psychosomatické obtiaže na podklade dysharmonických rodinných vzťahov.

5. Zo správy PhDr. L. E., Psychologická ambulancia, Špitálska 1, Rožňava zo dňa 12.04.2017 súd zistil, že maloletá bola psychologicky vyšetrená dňa 26.02.2014 na požiadanie lekára z dôvodov bolesti brucha, problémov so spánkom, nechoty stretávať sa s otcom. Taktiež bola vyšetrená 10.06.2014, 27.01.2015, 11.07.2016 a 24.10.2016, súdom uvedených termínoch maloletá nebola na psychologickej ambulancii.

6. Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava, Odbor sociálnych vecí a rodiny Rožňava, zo dňa 18.04. 2014 vyplýva, že otec sa s maloletou dcérou nestretol od 18.06. 2015, kedy sa uskutočnilo posledné stretnutie na referáte poradensko-psychologických služieb ÚPSVaR Rožňava na základe dohody rodičov.

7. Napokon vychádzal zo zistenia, že zo spisu sp.zn. 5Em/1/2014 súdu prvej inštancie vyplýva, že na tomto súde sa viedlo konanie o výkon rozhodnutia styku žalobcu s maloletou E.; na č.l. 52 tohto spisu, v zápisnici o pojednávaní zo dňa 20.3.2015 je uvedená výpoveď žalovanej, z obsahu ktorej vyplýva, že neinformovala žalobcu ani v jednom prípade, že styk sa nemôže realizovať z dôvodu, že dieťa je nemocné.

8. Keďže žalobca na pojednávaní 28.9.2016 zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 0,74 eur (nesprávne bola žalovaná pre spočítaciu chybu) konanie v tejto časti zastavil s poukazom na ust. § 145 ods. 2 C.s.p.

9. Po právnom posúdení veci podľa § 420 OZ prihládajúc na ust. § 149 a § 151 C.s.p. vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu mal jednoznačne preukázané, že žalovaná spôsobila škodu žalobcovi svojimi konaniami, ktoré žalobca popísal v žalobe. Vychádzajúc zo záveru, že spôsob výpočtu výšky škody žalobcom (pri priemernej spotrebe 5,7l na 100 km pri určení ceny benzínu ako priemernej ceny v danom čase vychádzajúc z priemerných cien PHM na internetovej stránke: auto.sme/natankuj.sk, pri uplatnení základnej náhrady za použitie cestného motorového vozidla podľa opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 632/2008 vo výške 0,183 eur za každý prejdený kilometer) považoval za správny konštatujúc, že bol použitý správny právny predpis na jej výpočet v zmysle

argumentácie žalobcu. Konštatoval, že na návrh žalovanej o zadováženie a vykonanie dokazovania vyšetrovacími spismi OR PZ v Rožňave, odbor kriminálnej polície konštatoval, že súdu tieto vyšetrovacie spisy v počte 13 spisov boli doručené, vo všetkých prípadoch ide o trestné oznámenie žalobcu o prečine marenia úradného rozhodnutia a to rozsudku KS v Košiciach č.k. 8CoP/417/2014-356 z 21.10.2014. Tieto oznámenia boli odmietnuté, pretože vo veci nešlo o podozrenie trestného činu a nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Mal jednoznačne za preukázané, že žalovaná zmarila výkon súdneho rozhodnutia v čase, teda v dátumoch uvedených žalobcom v žalobe. Konštatoval, že vykonaným dokazovaním bolo zistené, že žalovaná súdne rozhodnutie nerešpektuje, nespolupracuje ani s kolíznym opatrovníkom maloletého dieťaťa náležitým spôsobom. Takéto správanie žalovanej podľa záveru súdu nemôže byť tolerované, nemôže požívať súdnu ochranu, čo by sa dialo v prípade, ak by súd neuznal dôvody žalobcu pre podanie takejto žaloby ako bola podaná v tomto spore. Zdôraznil, že tvrdenia žalovanej o objektívnej nemožnosti realizácie styku preukázané neboli. Z uvedených dôvodov žalobe vyhovel.

10. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal náhradu trov konania žalobcovi v plnom rozsahu, pretože mal v konaní plný úspech. Poukazujúc na ust. § 262 ods. 2 C.s.p. uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p. Navrhla rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná jej právo na náhradu všetkých trov konania v rozsahu 100%, alternatívne rozsudok zruší a vec vráti súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietala, že súd prvej inštancie neodôvodnil náležite svoje rozhodnutie, čím jej odňal možnosť konať pred súdom. Uvádza, že súd síce vo všeobecnej rovine odkázal na žalobu žalobkyne (správne žalobcu - poznámka odvolacieho súdu), avšak bez toho, aby zopakoval jeho argumenty a tvrdenia. Podľa nej nepostačuje, že rozhodnutie považuje za zrozumiteľné orgán, ktorý ho vydal. Pokiaľ si nestranný pozorovateľ prečíta rozsudok, v ktorom absentujú konkrétne tvrdenia strán sporu, hoci na ne súd odkázal, v žiadnom prípade nemôže mu byť zrejmé, prečo súd rozhodol tak ako rozhodol. Nesúhlasila s názorom súdu, podľa ktorého mala zmariť výkon súdneho rozhodnutia, pričom súd mal zistiť z výpovede zástupkyne kolízneho opatrovníka, že údajne skôr vynesený rozsudok nerešpektuje, nespolupracuje s kolíznym opatrovníkom a že takéto jej konanie nemôže požívať súdnu ochranu poukazujúc na to, že predmetom tohto konania nie je výkon rozhodnutia, ale náhrada škody. Navyše považovala za otáznú, či výsluch svedkyne spĺňa kritériá zákonnosti, keďže svedkyňa mala byť pozbavená mlčanlivosti na to, aby jej výpovedi bolo možné pripísať akúkoľvek dôkaznú silu. Bola toho názoru, že je nadbytočné, aby zopakovala svoje tvrdenia, ktoré už aj písomne uviedla, prečo nesúhlasí s názorom, že mala zmariť výkon rozhodnutia, ako aj to, že o výkon rozhodnutia sa viedlo osobitné konanie, ktoré sa skončilo zastavením. Za dôležité považovala to, že v aktuálnom súdnom konaní žalobca nepreukázal, že by mu bola vznikla akákoľvek škoda napriek tomu, že to jasne namietala už vo svojom vyjadrení k žalobe, ako nepreukázal ani akési jej protiprávne konanie, tak ako to už skôr namietala. Ďalej namietala, že žalobca nie je zamestnancom spoločnosti EMPATIA-MO s.r.o., pričom podstatnú časť uplatneného nároku opiera o Opatrenie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 632/2008 Z.z. z 18.12.2008, ktoré pojednáva o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách. Žalobca nepreukázal, ani netvrdil, že by on bol absolvoval pracovné cesty z J. do B., čo vylučuje aplikáciu tohto predpisu na tento prípad. Navyše tento predpis vychádza zo zák. č. 283/2002 Z.z., § 7 ods. 1, z ktorého vyplýva, že základným predpokladom na priznanie cestovných nákladov je použitie motorového vozidla, ktoré nepatrí zamestnávateľovi, ale zvyčajne sa jedná o vozidlo patriace zamestnancovi. Zastávala názor, že v žiadnom prípade nie je možné takto postupovať a priznať cestovné náklady s poukazom na uvedený právny predpis pri náhrade škody. Podľa nej, ak by aj bola vznikla nejaká škoda, táto by vznikla nie žalobcovi, ale spoločnosti EMPATIA-MO s.r.o., ktorej vozidlo, na ktorom mal jazdiť žalobca patrí. Náhrada v zmysle právneho predpisu, o ktorý žalobca svoju žalobu opiera sa poskytuje práve v súvislosti s amortizáciou vozidiel. Keďže žalobcove vozidlo žiadne neamortizovalo, žiadna náhrada mu za to ani nemôže prislúchať bez ohľadu aj na dôvodnosti ďalších horeuvedených námietok. Tieto jej námietky, ktoré sú podľa nej zásadného významu súd neakceptoval a na nich nedal nielen presvedčivú, ale žiadnu odpoveď a nijako sa s nimi nevyporiadal. Nereagoval na ne ani žalobca. Namietala, že žalobca nepreukázal ani len to, či sa do B. dostavil naozaj vo všetkých prípadoch z J. alebo nejakého iného mesta. Táto námietka je podľa nej o to viac aktuálnejšia, že cesty mal absolvovať na vozidle, ktoré vlastní daňový subjekt a preto musí byť uvedená jeho prevádzková knižka, čiže stačilo len túto predložiť súdu, aby bolo zrejmé, že cesty,

za ktorých náhrady sa dožaduje, naozaj vykonal. Ak tak nepostupoval, podľa nej je nutné konštatovať, že neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim tvrdeniam. Ďalej poukazovala na to, že v podanej žalobe žalobca tvrdí, že mal mať zmarený styk so svojou dcérou až v 24 prípadoch, inde zas tvrdí, že za každým zmareným stykom podal trestné oznámenie, aby bolo nepochybné, že bol v Rožňave. Naproti tomu súd zistil, že bolo podaných len 13 trestných oznámení, nie 24. Uvedená skutočnosť teda spochybňuje uplatnený nárok aj čo do výšky. Osobitným podaním zo 7.11.2017, doručeným súdu prvej inštancie 8.11.2017 doplnila dôvody svojho odvolania poukazujúc na rozhodnutie KS v Košiciach sp.zn. 11Co/211/2015 zdôrazňujúc, že je všeobecne známy judikát ÚS SR v zmysle ktorého obdobné veci sa majú aj obdobne posúdiť. V tejto súvislosti aj poukazovala na uznesenie ÚS SR sp.zn. IV.ÚS 499/2011, ako aj ďalšie rozhodnutia ústavného súdu, časť ktorých citovala. Napokon namietala, že súd doposiaľ nerozhodol o zamietnutí jej dôkazného návrhu majúc za to, že nie je dostačujúce len vyhlásiť dokazovanie za skončené, ale je potrebné zamietnuť aj návrhy na doplnenie dokazovania. Súd preto podľa nej pochybil aj v tom, že neumožnil prednesenie tzv. záverečnej reči, ale aj v tom, že sú v rozpore s ustanoveniami C.s.p., nevyslovil ani svoj predbežný právny názor na vec.

12. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, priznať mu právo na náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s tvrdením žalovanej v odvolaní, v ktorom namietala nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku ako porušenia práva strany sporu na spravodlivý proces poukazujúc na to, že súd v odôvodnení rozsudku zhrnul všetky procesné a skutkové tvrdenia strán sporu, podrobne opísal žalobu, na základe ktorej rozhodol a uviedol aj právne predpisy, na základe ktorých rozhodoval, svoje stotožnenie so svojimi skutkovými a právnymi dôvodmi žaloby. Preto podľa neho nie je potrebné opakovať to, čo považoval súd za nesporné alebo dokázané. Zdôrazňoval, že žalovaná síce popiera protiprávne konanie z jej strany, popiera, že by mu spôsobila škodu, nepoprela však to, že sa jeho styky s dcérou nerealizovali a že o tom, že sa neuskutočnia ho riadne a včas neinformovala. Podľa neho podstata porušenia povinnosti žalovanej spočívala v tom, že ho neinformovala o tom, aby sa na styk s maloletou dcérou nedostavil, pričom snaha žalovanej poukazovať na to, že dcéra údajne negatívne reagovala na neho, nemôže byť chápané ako preukázanie zbavenia sa zodpovednosti, pretože tieto tvrdené okolnosti neboli preukázané ani v predchádzajúcich súdnych konaniach a nič nebránilo žalovanej, aby ho vopred o týchto skutočnostiach informovala. K snahe žalovanej preniesť na neho zodpovednosť za vznik škody tvrdiac, že bolo jeho povinnosťou vždy sa vopred informovať o zdravotnom stave dcéry a informovať sa o tom, či sa styk bude alebo nebude realizovať, uvádzal, že žalovaná opomenula, že túto možnosť nemal, pretože si jeho telefónne číslo zablokovala, teda nemal možnosť tieto informácie získať, ani keby chcel a tiež bolo preukázané už v tomto konaní, že nekomunikovala ani s kolíznym opatrovníkom, ktorý by teoreticky mohol ho vopred informovať o tom, že sa styk neuskutoční. Zároveň poukazoval na to, že v čase, keď sa jeho styk odohrával na pôde úradu práce a kolízny opatrovník mu oznámil, že sa nemôže pre chorobu maloletej dcéry konať, v takom prípade sa do Rožňavy nedostavil, aby mu nevznikali náklady. K námietke žalovanej, že mu bola priznaná aj škoda spočívajúca nielen v náhrade pohonných hmôt, ale aj v náhrade za použitie motorového vozidla tzv. amortizácie, opakovane poukazoval na judikát R 12/1990, ktorý na pojednávaní bol aj citovaný. Opakovane trval na tom, že žalovaná tým, že ho riadne a včas neinformovala o tom, že sa styk s maloletou dcérou nebude realizovať, zavinila vznik škody na jeho strane, pričom uplatnil si reálnu škodu, ktorá mu vznikla, pretože nikto nemôže poprieť, že motorové vozidlo má svoju riadnu prevádzku, nevyžaduje len pohonné hmoty, ale aj potrebuje aj olej, servis, povinné zmluvné poistenie a pod., teda ďalšie prevádzkové a iné náklady, ktoré boli v tomto konaní vyjadrené číselne najbližším právnym predpisom. K použitiu tohto najbližšieho právneho predpisu na určenie výšky škody, ktorá mu vznikla nebráni ani skutočnosť, že nie je zamestnancom spoločnosti EMPATIA-MO s.r.o., pretože toto motorové vozidlo s ich súhlasom používal a teda sa podieľal aj na nákladoch s tým spojených.

13. K doplneniu odvolania žalovanej uviedol, že zotrváva na tom, že napadnutý rozsudok je vecne správny, dokazovanie, ktoré mu predchádzalo, bolo dostatočné a preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal mu právo na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že žalovaná v doplnení odvolania poukazuje na rozdielnu rozhodovaciu činnosť súdu poukazujúc na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/211/2015, ktoré však netvorilo prílohu odvolania žalovanej a preto nemal možnosť s odôvodnením rozhodnutia sa oboznámiť, keďže ho nie je možné vyhľadať na internete, preto nemôže zaujať stanovisko k tvrdeniam žalovanej. Upriamil pozornosť na rozsudok Okresného súdu Námestovo sp.zn. 9C/243/2011, ktorý zvolil obdobnú aplikáciu predpisu (opatrenie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 632/2008 Z.z.) na obdobný

prípade, pričom toto rozhodnutie, keďže už nadobudlo právoplatnosť, je možné vyhľadať na internete. Nesúhlasil ani s tvrdením o závažnom procesnom pochybení zo strany súdu, ktoré malo spočívať v tom, že sudkyňa nerozhodla o zamietnutí dôkazného návrhu žalovanej. Uviedol, že žalovaná v odvolaní ani len nekonkretizuje, ktorý jej návrh na dokazovanie nebol vykonaný a ktorý nebol riadne zamietnutý. Na pojednávaní, na ktorom žalovaná nebola prítomná osobne, bol jej právny zástupca vyzvaný, aby uviedol, či má návrhy na doplnenie dokazovania, tento však nemal návrhy na doplnenie dokazovania a netrval na vykonaní žiadnych dôkazov, ktoré by už boli skôr navrhnuté, preto mal za to, že súd nemal dôvod vydávať procesné uznesenie o zamietnutí návrhu žalovanej na doplnenie dokazovania. Nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že súd jej neumožnil prednesenie tzv. záverečnej reči, obsah záverečných zhrnutí je súčasťou zápisnice, keď súd prvej inštancie umožnil obom právnym zástupcom, aby urobili prednesy vo veci. Skutočnosť, že právny zástupca žalovanej konštatoval, že nemá význam opakovať obranu žalovanej, nič nemení na tom, že tento priestor na celkové zhrnutie vo veci takto právnej, ako aj skutkovej stránke dostal, ale v prípade prísne formalistického prístupu k výkladu ustanovení C.s.p. je možné dospieť k záveru, že je potrebné tieto zhrnutia, resp. tzv. záverečné reči robiť ešte raz a opakovane potom, čo súd vyhlási dokazovanie za skončené. Napokon poukazoval na to, že napriek jeho veľkej snahe sa mu už viac ako dva roky nepodarilo zavinením žalovanej vidieť a navštíviť maloletú dcéru, pretože všetky dostupné právne prostriedky proti žalovanej, ktoré sa snažil využiť za účelom dosiahnutia styku s maloletou dcérou žalovaná úspešne ignorovala alebo boli neúspešne práve z dôvodu dĺžky času, ktorý prešiel od posledného styku s dcérou, preto podával žalobu o náhradu škody za zmarené styky, nakoľko jediným možným prostriedkom ako dosiahnuť, aby si žalovaná uvedomila protiprávnosť svojho konania je ten, že bude postihnutá v majetkovej oblasti. Preto je potrebné jeho konanie chápať v súvislostiach a aj rozhodnutie je výsledkom jej dlhodobého protiprávneho konania.

14. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že trvá na svojich odvolacích námietkach v celom rozsahu, vyjadrenie žalovaného podľa nej nie je spôsobilé vyvrátiť dôvodnosť jej odvolania. Podľa nej na rozdiel od žalobcu aj konkrétne uviedla, prečo považuje napadnutý rozsudok za nedostatočne odôvodnený. K tvrdeniu žalobcu, že ho neinformovala o tom, že sa styky nebudú realizovať, považovala za potrebné uviesť, že vopred nemohla vedieť, či sa styky uskutočnia alebo nie. Žalobca mal vedomosť veľmi dobre, že dieťa na neho reaguje neuroticky, a to aj rôznymi telesnými príznakmi. Nemohla teda vedieť, či zdravotný stav dieťaťa toho ktorého dňa umožní kontakt otca s dcérou. Navyše na žalobcu nemá telefonický kontakt. K námietkam o výške uplatneného nároku uvádzala, že žalobca nespochybňuje jej obranu. Poukazujúc na ust. § 442 ods. 1 OZ upozorňovala na to, že sa rozlišujú dva druhy škody a to skutočná škoda a ušlý zisk, pričom v súdnej veci ani k jednej z týchto dvoch foriem škody nedošlo, ak áno, tak rozhodne nie pre žalobcu, ktorý nebol vlastníkom ani prevádzkovateľom sporného motorového vozidla. Nesúhlasila ani s názorom, že by vec bolo možné posúdiť „na základe analógie zákona, pretože si jednak myslí, že absentujúce právne prostredie nie je možné „vytvoriť“ a nahradiť činnosť zákonodarného zboru, navyše v tomto prípade má žalobca snahu na „nahradiť“ zákon a nie zákonom, ale len opatrením MPSVaR.

15. V stanovisku k vyjadreniu žalobcu k jej podanému dodatku odvolania opakovala, že na podanom odvolaní zotráva v plnom rozsahu, že ani citované podanie nie je spôsobilé vyvrátiť jeho dôvodnosť. Poukazovala na to, že iné súdy, na ktorých rozhodnutia žalobca poukazoval sa nevysporiadavali s takými námietkami ohľadne priznania náhrady za použitie motorového vozidla, aké vznesla v konaní ona, navyše ide o rozhodnutia, ktoré nie sú právne záväzné. Považovala za potrebné poukázať na to, že žalobca nereaguje na jej námietku, že mu nemohla vzniknúť žiadna škoda, keďže nebol vlastníkom vozidla, na ktorom mal absolvovať sporné jazdy a túto námietku nijako nevyvracia. Pokiaľ ide o dôkazné návrhy, o ktorých súd nerozhodol, tieto vznesla v prvom svojom podaní, ktorým sa vyjadrovala k žalobe. Nestotožnila sa s názorom, že by jednotlivé dôkazné návrhy mala opakovane predniesť ani s tým, že by bol jej právny zástupca uviedol, že nemá dôkazné návrhy poukazujúc na obsah zápisnice. Časť obsahu zápisnice aj citovala. Uviedla, že jej právny zástupca k veci sa nechcel opakovane vyjadrovať v priebehu konania, keď sa vyjadrila zástupkyňa žalobcu, pričom aj zvýraznil, že „... v tomto štádiu konania ...“, ale práva na záverečnú reč sa nevzdal. V ďalšej časti stanoviska citovala ust. § 182 C.s.p. Predmetné vyjadrenie bolo zástupkyňi žalobcu doručené 15.1.2018.

16. Z obsahu odvolania i keď žalovaná tvrdí, že napáda rozsudok vo všetkých jeho výrokoch vyplýva, že namieta správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovieť a vo výroku o trovách konania. Je teda zrejmé, že výrok rozsudku, ktorým v časti bolo konanie zastavené nebol napadnutý odvolaním, stal sa právoplatný a nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

17. Predmetom odvolacieho prieskumu bol iba výrok vyhovujúci a výrok o trovách konania ako výrok súvisiaci (ďalej len „rozsudok“).

18. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, účinného od 1.7.2016, ďalej len „C.s.p.“) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v rozsahu danom ust. § 379, § 380 C.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť.

19. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

20. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 30.1.2019 o 9.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 24.1.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 C.s.p.

21. Žalovaná namieta odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 pís. b/, f/, h/, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

22. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

23. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p. účinného v čase rozhodovania, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov a tieto aj správne vyložil, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

24. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd založil svoje rozhodnutie na zistení, že v konaní bolo preukázané splnenie podmienok, ktoré sú základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu zdôrazňujúc, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaná spôsobila škodu žalobcovi svojim konaním, keď mal preukázané, že zmarila výkon súdneho rozhodnutia konštatujúc, že jej tvrdenia o objektívnej nemožnosti realizácie styku neboli preukázané. Z hľadiska výšky škody považoval spôsob výpočtu výšky škody vykonaný žalobcom za správny.

25. S týmto záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. V tomto smere poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

26. Na zdôraznenie správnosti tohto záveru odvolací súd uvádza:

27. Predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody vzniknutú v dôsledku zmarenia styku s dieťaťom, keď žalovaná ho ako rodič včas neinformovala druhého rodiča o objektívnej prekážke, napr. o ochorení dieťaťa brániace uskutočneniu styku s maloletým dieťaťom v stanovenej dobe.

28. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ je protiprávne konanie, škoda, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a škodou a zavinenie. Protiprávne konanie je také, ktoré je v rozpore s objektívnym právom a spočíva buď v konaní alebo opomenutí. Aby konanie bolo kvalifikované ako protiprávne je potrebné porušenie právnej povinnosti, ktorá bola uložená občanovi alebo povinnosti vyplývajúcej buď priamo z právnych predpisov, zo zmluvy alebo z iných právnych skutočností. Škoda sa nepredpokladá a poškodený má povinnosť ju dokazovať. Škoda je definovaná tak, že ide o majetkovú ujmu, teda o ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Môže existovať len vtedy, ak ju je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. Príčinná súvislosť znamená, že je potrebné z celého reťazca všeobecnej činnosti sledovať len tie príčiny a následky, ktoré sú dôležité pre zodpovednosť za škodu. Je potrebné zistiť, či bola škoda spôsobená v zmysle občianskeho práva a

potom je potrebné zisťovať existenciu príčin tejto škody. Príčinami môže byť protiprávny úkon, úmyselné konanie proti pravidlám občianskeho spoluzitia, určitým spôsobom kvalifikovaná škodná udalosť a iné. Nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je zavinenie, ktoré býva definované ako psychický vzťah škodcu k vlastnému protiprávnemu konaniu a k škode, vzťah je vyjadrený buď ako priamy alebo nepriamy úmysel alebo ako vedomá alebo nevedomá nedbanlivosť. Občiansky zákonník je vo všeobecnosti založený na princípe zodpovednosti za predpokladané nedbanlivostné zavinenie.

29. Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní preukázal tvrdené skutočnosti o tom, že žalovaná porušila svoju povinnosť v zmysle uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 8CoP/417/2014-356 z 21.10.2014 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 8CoP/389/2015-172 z 29.4.2016 a znemožnila stretnutie žalobcu ako otca s maloletou E. v dňoch 30.11.2014, 07.12.2014, 14.12.2014, 28.12.2014, 04.01.2015, 18.01.2015, 25.01.2015, 01.02.2015, 15.02.2015, 22.02.2015, 01.03.2015, 08.03.2015, 15.03.2015, 04.10.2015, 01.11.2015, 13.12.2015, 10.01.2016, 17.01.2016 a 24.01.2016 a v dňoch 29.5.2016, 3.6.2016, 10.6.2016 a 17.6.2016 a to tým, že ho včas neinformovala o objektívnej prekážke, ktorá bránila uskutočneniu styku. Skutočnosť, že existenciu objektívnej prekážky žalobcovi žalovaná neoznámila, žalovaná nespochybňovala tvrdiac, že sa tieto neuskutočnili z dôvodu zdravotného stavu dieťaťa, teda objektívnymi príčinami. Súdom (uznesením o predbežnom opatrení) bol upravený styk maloletého dieťaťa s otcom - žalobcom, z ktorého vyplýva, že otec mal prevziať maloleté dieťa v mieste bydliska matky a na tom istom mieste ju matke po skončení styku odovzdať a následne rozsudkom sp.zn. 8CoP/389/2015 bolo rozhodnuté o úprave styku s dieťaťom tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou E., čím bola matke uložená povinnosť maloletú na styk s otcom riadne pripraviť, odovzdať mu ju v určenom čase v mieste jej bydliska a otec bol povinný ju po skončení styku v určenom čase vrátiť matke v mieste jej bydliska. Za takýchto okolností, pokiaľ nastala objektívna príčina, v dôsledku ktorej nebolo možné uskutočniť styk otca s dieťaťom, bolo povinnosťou matky oznámiť túto skutočnosť otcovi, pričom žalovaná v konaní nepreukázala, že nemala možnosť existenciu dôvodov pre neuskutočnenie styku otcovi oznámiť. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalovanej, že povinnosťou otca bolo zakaždým zisťovať, či neexistujú objektívne dôvody, pre ktoré sa styk uskutočniť nemôže. Navyše žalobca v konaní jednoznačným spôsobom preukázal, že uvedené okolnosti nemal možnosť objektívne zistiť, keďže žalovaná zamedzila tomu, aby ju mohol telefonicky kontaktovať a nespolupracovala s kolíznym opatrovníkom, prostredníctvom ktorého bolo možné žalobcovi tieto skutočnosti oznámiť.

30. I keď podaním zo 7.11.2017 žalovaná (po uplynutí lehoty na podanie odvolania) doplňovala dôvody odvolania, na ktoré odvolací súd v súlade s § 364 C.s.p. neprihliadal, posudzoval, či neumožnenie prednesu tzv. záverečnej reči je procesným pochybením majúcim za následok odňatie možnosti konať pred súdom, na ktoré odvolací súd prihliada ex offo.

31. V súvislosti s námietkou žalovanej týkajúcej sa odňatia možnosti konať pred súdom opomenutím procesnej povinnosti vyplývajúcej z § 182 C.s.p. odvolací súd udáva, že náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalovaná v predmetnej veci aj využila. Bolo by neefektívne ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 182 C.s.p. za vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a z tohto dôvodu zrušovať v odvolacom konaní rozhodnutie súdu a vec vracieť na ďalšie konanie, keďže strana sporu mala možnosť namietat' nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom konaní, čo aj využila a mala možnosť sa dozvedieť o skutkových a právnych záveroch súdu z odôvodnenia rozhodnutia. Preto uvedená námietka nebola spôsobilá mať za následok porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania, teda odňatie možnosti účastníka konať pred súdom.

32. Podľa čl. 4 ods. 1, 2 základných princípov C.s.p., ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu v posudzovanej právnej veci. Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

33. Inak povedané, pri analógii práva v prípade, keď sa pri riešení určitého prípadu nenájde ani podobná právna norma, postupuje orgán aplikácie práva podľa právneho poriadku ako celku podľa všeobecných princípov, ktoré platia pre celý systém platného práva, prípadne podľa princípov daného

alebo príbuzného odvetvia práva. Prihliada pritom na zmysel či účel zákona (rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Sžv 41/2008).

34. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd má za to, že správne postupoval súd prvej inštancie, pokiaľ akceptoval žalobcom vyčíslenu výšku škody za použitia opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 632/2008 Z.z., ktorý svojim obsahom je najbližší pre výpočet náhrady škody za použitie osobného motorového vozidla. Samotná skutočnosť, že predmetné motorové vozidlo nebolo vlastníctvom žalobcu, ale spoločnosti, ktorá mu umožnila toto motorové vozidlo používať, sama o sebe neznamena, že škoda nevznikla žalobcovi, pretože pokiaľ vlastní motorového vozidla v súvislosti s použitím jeho vozidla, bol oprávnený si túto škodu (prevádzkové náklady) vymáhať priamo od žalobcu, ktorému umožnil toto motorové vozidlo užívať, preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalovanej, že škoda vznikla tretej osobe. Žalobca uniesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o výšku škody, ktorá mu vznikla, keďže predložil osvedčenie o evidencii, vyúčtovanie cesty s príslušnými dokladmi, na základe ktorých boli preukázané skutočné náklady spojené s použitím tohto vozidla v jednotlivých dňoch.

35. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalovanej nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 C.s.p. potvrdil.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu odvolací súd priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnej žalovanej.

37. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia a to samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.) v súlade s § 251 C.s.p. Žalobcovi síce patrí plná náhrada trov celého konania, avšak len tých, ktoré sú odôvodnené a účelne vynaložené a účelnosť týchto trov bude skúmať súd prvej inštancie pri rozhodovaní o ich výške.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).